

Het huis van mijn moeder

Shari Franke

Het huis van mijn moeder

Voor de camera waren we het perfecte gezin.
Achter de schermen was dit een ander verhaal.

Vertaald door Carolien Metaal

ISBN 978-90-492-0789-2

ISBN 978-94-023-2705-2 (e-book)

NUR 320

Oorspronkelijke titel: *The House of My Mother*

Vertaling: Carolien Metaal

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Phillip Istomin

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Shari Franke

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Sommige namen en karakters trekken zijn veranderd, en enkele dialogen zijn aangepast.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor iedereen die eenzaam is, het zwijgen is opgelegd,
is gegaslight of mishandeld.
Je bent sterker dan je denkt.
Moge aardse en hemelse engelen je verheffen.*

INHOUD

INLEIDING: Eindelijk	13
----------------------	----

DEEL ÉÉN:

De tuin der lusten

1. Verzegeling	19
2. Tranen met tuiten	25
3. Mama is niet zo aardig tegen me	28
4. Opgekropte woede	34
5. Pioniers	37
6. Ruby's razernij	43
7. Soelaas	47

DEEL TWEE:

Het schip der dwazen

8. Een nieuwe ster aan het firmament	57
9. Dreumes klimt uit ledikant	61
10. De realiteit remodelleren	66
11. Tienerinfluencer	70
12. Ik denk niet dat mijn moeder van me houdt	79
13. Betrapt	85

14. Mama's kleine dramaqueen	90
15. Een miljoen abonnees	97

DEEL DRIE:

De toverkol

16. Slang in de tuin	109
17. De sekte ConneXions	116
18. Isolatie tactiek	124
19. Eerste prijs in de categorie zelfverachting	128
20. Vuile was	131
21. Jodi zegt	136
22. Brand het af en wees veroordeeld	141
23. Volgzaam slaafje	148
24. De boze geest in mijn kamer	154

DEEL VIER:

Mensheid bezeten door duivels

25. Negende passagier	161
26. In geest en in waarheid	164
27. Smerig. Beschaamd. Onteerd.	172
28. Dankbaar	176
29. Jingle hel	182
30. Kinderen hebben geen recht op een magische jeugd	186
31. Vergiftigde bron	192
32. Helende zaadjes	197
33. Marionetten en marionettenspelers	201
34. Duplicaatvader	205
35. Zorgpakket	212
36. Vrede bewaren	219
37. Confrontatie	223

DEEL VIJF:
Val van de verdoemden

38. De echokamer	235
39. In de steek gelaten door justitie	239
40. Mama's mausoleum	242
41. Niemands dochter	246
42. Waargebeurde misdaad	257
43. Het huis van mijn moeder	265
44. Herdenkingsringen	268
45. Bewijs voor het oprapen	274
46. Oost west, thuis best	279
47. Dag des oordeels	282
48. Ruby's dagboek	288
49. Hier houdt het op	292
 EPILOOG: Zeven passagiers	 299
 Dankwoord	 303

Ik zou U leiden, ik zou U brengen in mijner moeders huis,
Gij zoudt mij leren.

HOOGLIED 8.2 STATENVERTALING

INLEIDING

eindelijk

30 augustus 2023

Het was een woensdag, het begin van een nieuw studiejaar, en ik zat onderuitgezakt aan mijn krappe bureau achter een berg syllabi en leesopdrachten voor de eerste week. Mijn ogen scanden de pagina's, maar mijn geest weigerde zich ermee in te laten: mijn gedachten schoten elke keer naar mijn broer en drie zussen.

Een jaar geleden had ik voor het laatst hun stem gehoord, hun gezicht gezien, en de gedachte dat ze daar vastzaten in dat huis vrat aan me. Ondanks alle inspanningen – de ontelbare telefoontjes, de wanhopige smeekbedes aan wie er ook maar wilde luisteren – konden we blijkbaar niets doen om te zorgen dat hun niets overkwam.

Mijn telefoon ging: het was onze buurvrouw. Mijn hart sloeg op hol. Elk telefoontje van haar was als een reddingsboei. Het was nieuws over de kinderen. Het betekende dat ze nog leefden.

'Shari, de politie is bij het huis van je moeder!' Er was geen tijd om hallo te zeggen. 'Ze hebben hun wapens getrokken en staan op het punt de deur in te rammen!'

Mijn hart stond stil terwijl er scherpe, afgrijselijke beelden voor mijn

geestesoog verschenen. Kleine lijzakken die door gezichtsloze gestalten in uniform uit het huis van mijn moeder werden gedragen. Het is gebeurd, dacht ik, ze zijn dood.

In een waas pakte ik mijn autosleutel en ging ervandoor. De rit van mijn studentenkamer naar het huis van mijn moeder in Springville kostte me meestal twintig minuten, maar vandaag was het een eeuwigheid samengeperst tot momenten van blinde paniek.

Ik was niet meer in dat huis geweest sinds Ruby me een jaar eerder had verstoten. Ruby, de zelfverklaarde heilige van het moederschap. Ruby, die mijn leven had veranderd in een surrealistische versie van *The Truman Show* voor haar socialemediadiscipelen. Ruby, die mij en mijn broers en zussen ons hele leven had onderworpen aan haar verwrongen interpretatie van misdaad en straf – totdat Jodi ten tonele verscheen en weerzinwekkende nieuwe smaken van sadisme toevoegde aan het regime.

Jodi. Onze eigen sekteleider, een valse profeet die als een orkaan ons leven in raasde en mijn moeder veranderde in een onderdanige, idolate acoliet die elke krankzinnige uitlating van haar slikte alsof het wijwater was. Mijn vader, ooit ons anker, was verbannen, waardoor Ruby en Jodi ongestoord hun gang konden gaan met mijn broer en zussen die nog bij hen waren.

Vervuld van een maar al te bekende smeulende woede reed ik door de bekende straten in de stille buitenwijk van Springville. Waarom wist niemand iets over de kinderen? Waarom waren ze van school gehaald? Waarom kon niemand hen beschermen? De Division of Child and Family Services (DCFS) en de politie waren al ontelbare malen door mij en bezorgde burens gewaarschuwd. Ik schreeuwde het al een jaar van de daken. Toch was er geen actie ondernomen. Het systeem dat mijn broer en zussen zou moeten beschermen had hen overgeleverd aan de genade van twee vrouwen die beneveld waren door waanbeelden en ongebreidelde macht.

Ik reed onze stille straat in en kwam terecht in een oorlogsgebied. Politieauto's vormden een barricade van flitslichten en SWAT-teams slo-

pen rond in onze voortuin. Buren dromden samen op de trottoirs met een mengeling van angst en fascinatie op hun gezicht.

Zodra ik uitstapte, werd ik tegengehouden door een agent met een ernstig gezicht. ‘Ik mag u niet doorlaten, juffrouw.’

‘Maar dat is mijn huis! Mijn broer en zussen... zijn ze veilig? Waar zijn ze?’

Ik ving flarden van portofoongesprekken op. Hoorde ik daar de naam van mijn broertje? ‘Alstublieft,’ smeekte ik. ‘Kan iemand me vertellen wat er aan de hand is?’

Er naderde een agent die me met aandrang vroeg: ‘Kunt u ons vertellen hoe het huis is ingedeeld, juffrouw? Zijn er kluizen in huis? Wapens?’

Door mijn tranen heen gaf ik hem de informatie die hij nodig had: zeven slaapkamers, zes badkamers waar we ons ooit verdrongen voor de spiegels, enkele wapens achter slot en grendel, een voorraadkast waarmee je een apocalyps kon overleven. Elke kamer een echo van de geesten die er ooit gezeten hadden.

Toen brak de chaos uit. De voordeur versplinterde onder het gebeuk. Agenten zwermde als woedende hoornaars naar binnen. Ik stond als aan de grond genageld toe te kijken.

Alstublieft God, zorg dat ze nog leven, bad ik.

Er kwam een onwerkelijke gedachte bij me op. Dit moment, deze climax van het verval van mijn gezinsleden tot krankzinnigheid, moest vastgelegd worden, behouden blijven, en gedeeld worden op sociale media. Net als dat was gebeurd met elke geforceerde glimlach en elke geënceneerde perfectie.

Ik pakte mijn telefoon. Ondanks de gekte om me heen trilden mijn handen niet. *Klik*.

Het bijschrift verscheen voor mijn geestesoog, één woord dat het gewicht van jaren droeg: EINDELIJK.

Uploaden naar Instagram. Delen.

Deze nachtmerrie was begonnen op sociale media, dus moest hij daar ook op sterven.

DEEL ÉÉN

de
tuin
der
lusten

verzegeling

Ik heb een steeds terugkerende droom, die altijd heel mooi begint. Glooiende akkers die baden in etherisch licht zo ver als het oog reikt. Ik word overspoeld door een gevoel van intense rust wanneer ik beseft dat dit de hemel moet zijn. Mijn aardse reis is beëindigd.

Het landschap verandert, is vertrouwd doch buitenaards. Dierbaren die ik verloren heb verschijnen in de verte met stralende gezichten. Ik beweeg me gewichtsloos, verlicht naar hen toe en omhels hen met tranen van vreugde. Dit is het paradijs, denk ik. Dit is vrede.

Dan zie ik die ogen. Ze boren zich kil en onverzettelijk in me met een kracht die zo oud is als de sterren. Zij is het. Ruby.

Opeens laat Gods bulderende stem de fundering van de hemel schud-den: 'Mijn kind, je hebt gezondigd tegen je moeder!'

Ik schrik met een bonkend hart wakker en heel even blijft de doods-angst hangen. Zal ik zelfs in het hiernamaals nooit van haar bevrijd zijn?

Mijn moeder is geboren als Ruby Griffiths op 18 januari 1982 in Logan, Utah. Ze was de eerste van vijf kinderen van Chad en Jennifer Griffiths,

wier families al generaties lang vrome leden waren van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (HLD).

Toen Ruby nog jong was, verhuisde het gezin naar Roy, Utah, een kleine stad waar de HLD-kerk bijna elk aspect van het leven bepaalde. In deze hechte gemeenschap draaiden de dagen om het bestuderen van de Schriftuur, het leiden van een rein leven en, boven alles, de familie. Dat is tenslotte de hoeksteen van ons geloof.

Als oudste in een streng, conservatief huishouden draaide Ruby's kindertijd meer om verantwoordelijkheid dan om spelen. Ze moest helpen bij de opvoeding van haar jongere broer en zussen. Ik zie de jonge Ruby zó voor me, hoe ze met een rechte rug, een vastberaden blik en rechtschapen doelgerichtheid door de verwachtingen van het gezin navigeert en reikhalzend uitkijkt naar de dag waarop ze zelf een gezin zal hebben, want dan zal ze eindelijk degene zijn die de regels bepaalt en kan ze het huishouden vormgeven zoals ze zelf passend acht. Voor Ruby was het moederschap niet alleen een toekomstige rol: het was het top-punt van haar aspiraties, het enige wat ze altijd als liefste voor zichzelf had willen hebben.

Haar eerbied voor het moederschap is niet ongewoon in de HLD-theologie waarmee ik ben opgevoed. In mijn geloof is moeder worden een spirituele roeping van de hoogste orde, een kans om het goddelijke na te streven en deel te nemen aan het wandtapijt van de schepping. Misschien dat daardoor de fysieke tol – het ongemak van de zwangerschap, de vlammeende pijn bij de bevalling – door Ruby niet werd gezien als een obstakel dat ze moest overwinnen of lasten die ze diende te dragen. Het was eerder een sacrale beproeving, een kans om haar onwrikbare geloof in Gods plan te tonen en haar plek in het hemelse hiernamaals zeker te stellen, naast de geheiligde voorouders die deze weg eerder hadden afgelegd.

Zodra ze achttien werd, ging het startpistool af voor Ruby's race naar eeuwige verheffing. Mijn moeders missie om niet alleen haar aardse, maar ook haar hemelse huis te bevolken was begonnen.

Maar eerst had ze een echtgenoot nodig.

Toen de achttienjarige Ruby in het jaar 2000 haar eerste schreden zette op de campus van Utah State University, dacht ze maar aan één ding: de jacht op een man. Ja, ze had gekozen voor boekhouden als hoofdvak, maar voor Ruby ging het helemaal niet om studeren. Het draaide om het vinden van een partner, zodat ze zo spoedig mogelijk kon trouwen, een gezin kon stichten en haar goddelijke doel kon nastreven.

Op een *vision board* met kleurencodes schetste Ruby de belangrijkste eigenschappen die een man voor haar moest hebben. *Ruim 10 centimeter langer dan ik. Knap. Auto afbetaald. Ingenieur.* (Misschien omdat haar eigen vader ook ingenieur was.) En uiteraard moest haar ideale man een toegewijd lid zijn van haar kerk.

En daar was mijn vader, Kevin Franke: een ouderejaars die op de campus woonde. Met zijn tweeëntwintig jaar was hij vier jaar ouder, bijna afgestudeerd als civiel ingenieur en absoluut een product van zijn HLD-geloof. Hij was 12 centimeter langer dan Ruby (check), had een strakke kaaklijn (knap – check) en zijn scherpe verstand en ambitie voorspelden een veelbelovende toekomst.

Bovendien leek hij erg... aardig. Kevin straalde een oprechte vriendelijkheid uit, had een relaxed aura dat als een balsem was voor Ruby's intense geest. Ruby had tenslotte geen belang bij een machtsstrijd; zij had iemand nodig die haar zonder al te veel weerstand de teugels in handen zou geven, een copiloot die het prima vond haar te laten navigeren tijdens hun gezamenlijke reis, de rekeningen betaalde en haar de zo gewenste kinderen schonk.

Kevin werd geboren op 9 oktober 1978 in Ogden, Utah, twaalf jaar na de jongste van zijn zeven broers en zussen. Door Kevins late komst was hij een soort anomalie: terwijl zijn broers en zussen al op highschool zaten of studeerden, moest hij zijn veters nog leren strikken. Zijn dagen verliepen in een waas van avonturen in de buurt en sport op tv, onder het wakend oog van ouders die het allemaal al eerder hadden meegeemaakt.

Kevins moeder hield niet van koken of bakken – het bestaan draaide om kant-en-klaarmaaltijden, tv en praten over het geloof. Het huishouden was over het algemeen ontspannen, zonder veel regels: een prettige omgeving die Kevin vormde tot een zachtaardige, gelijkmatige man.

Net als Ruby wilde Kevin heel graag zijn spirituele partner vinden, de toekomstige moeder van zijn kinderen die hij met het evangelie hoopte op te voeden. Maar hij was naar de universiteit gegaan om te studeren, zijn toekomst veilig te stellen, niet om zo snel mogelijk een echtgenote te vinden. Althans, tot zijn blik op Ruby viel.

Hij zag haar als eerste, tijdens een welkomstbijeenkomst op de campus, waar Ruby als de onbetwiste koningin der bijen van man tot man zoemde. Haar flirterige zelfvertrouwen was voor hem ongekend. Het hielp dat ze van nature blond en knap was, en een betoverende glimlach en een slank figuur had. Ruby was precies zijn type.

Toen zij systematisch potentiële echtgenoten auditie liet doen als een regisseur die op zoek was naar zijn hoofdrolspeler, bespeurde Kevin dat de tijd drong. Ruby was een grote vangst, en als hij zich niet op de een of andere manier onderscheidde, zou hij gewoon een van de vele deelnemers aan Ruby's race naar het altaar zijn.

Op een avond keken ze met een stel vrienden naar een film. Kevin zat naast Ruby en hield haar hand vast onder een deken. Hij was totaal niet geïnteresseerd in wat er op het scherm gebeurde; het enige waar hij aan kon denken was de zachtheid van haar huid, de lichte druk van haar greep en dat ze af en toe met haar duim over zijn knokkels streek. Elke minieme beweging stuurde een soort stroomstoot door zijn arm naar zijn binnenste.

Maar toen Kevin opzij keek zag hij een andere gast – een van Ruby's bewonderaars – veel te dicht aan haar andere kant zitten. Tot zijn ontzetting beseftte hij dat Ruby ook zijn hand vasthield onder de deken. Kevin, meestal de rust zelve, sprong met een rood hoofd en een bonkend hart overeind en rende weg. Ruby keek hem met open mond na.

De volgende dag zei Kevin tegen Ruby dat ze niet meer met andere

mannen hand in hand mocht zitten. Punt. Ruby was gecharmeerd door zijn hartstocht en nodigde hem meteen uit haar ouders te ontmoeten, haar grootste critici. Zij keurden hem goed, waarop Kevin op zijn beurt Ruby aan zijn ouders voorstelde. Ruby leek hen een lieve jongedame die perfect was voor hun zoon.

Twee weken na hun ontmoeting viel Ruby met de deur in huis. ‘Gaan we trouwen?’ vroeg ze.

Kevin, die daardoor werd overvallen, zei het gevaarlijkste woord uit het woordenboek: ‘Ja.’

In slechts twee weken waren ze van vreemden verloofden geworden.

Terwijl Ruby en Kevin zich stortten op het organiseren van hun bruiloft, leerden ze elkaar een beetje beter kennen. Het bleek dat ze allebei dol waren op pianospelen, hoewel hun benadering van het instrument verschilde als dag en nacht. Kevin had een fotografisch geheugen en speelde jazznummers en popliedjes uit zijn hoofd. Ruby had zich ooit met haar hele ziel en zaligheid op de piano gestort. In haar tienerjaren dompelde ze zichzelf onder in de wereld van klassieke muziek en droomde van concertzalen en staande ovaties. Ze benaderde elk stuk met nauwgezette precisie, spendeerde uren aan het perfectioneren van elke noot, elke dynamische wending. Zij speelde geen piano voor haar plezier, maar enkel en alleen om uit te blinken. Alles wat minder dan perfect was, liet een deuk achter in haar ego die met geen enkele hoeveelheid studie te repareren leek.

Ruby’s eigenwaarde was gebaseerd op exceptionalisme, dus wat had pianospelen voor zin als ze niet uitzonderlijk kon zijn? Ze had behoefte aan een nieuwe droom, een verse bron van bevestiging. Als muziek haar grootsheid niet kon beschrijven, dan zou het moederschap dat doen. Engelengezichtjes die haar stralend aankeken met de liefde en adoratie waar ze zo naar hunkerde. Schone leien, klaar om beschreven te worden met haar wijsheid, haar waarden, haar Ruby-zijn.

Kevin had een paar kinderen prima gevonden, maar Ruby hunkerde naar een clan en Kevin wilde met alle liefde instemmen met Ruby’s

grootse droombeeld. Hij beloofde plechtig om hemel en aarde te bewegen om haar te steunen bij het verwezenlijken van haar dromen. En dus was het script klaar: Kevin zou een eeuwige bijrol vervullen in Ruby's epische productie 'Ultieme moeder', waarin zij zelf de hoofdrol speelde.

Op 28 december 2000, amper drie maanden na hun ontmoeting, schreden Ruby en Kevin de tempel in, klaar om voor de ogen van God voor eeuwig te worden verzegeld. Ruby zag er schitterend uit in haar ivoorkleurige jurk, waarover een Mexicaanse deken was gedrapeerd tegen de winterse kou, en haar waterval van krullen. Zelfs het feit dat Kevin twee verschillende schoenen droeg – de ene zwart, de andere bruin, omdat hij zich gehaast in het donker had moeten aankleden – kon de glimlach niet van haar gezicht krijgen. Dit was het: Ruby's sprookjesmoment dat werkelijkheid werd. Terwijl de geloften haar lippen verlieten, zag ze haar en-ze-leefden-nog-lang-en-gelukkig als een rode loper voor zich uitrollen. Eindelijk stond haar leven op het punt van beginnen.